

РЕШЕНИЕ

№ 1900

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 09.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9921** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба, подадена от Р. Ал – А., ЕГН: [ЕГН], с българско гражданство, в качеството ѝ на майка и законен представител на Г. М. Р., ЕГН: [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3, БХК – бежанци, чрез адм. Г. В. срещу заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/3746/09.09.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ /ДСП/ - Л., с която се отказва отпускане на месечна помощ за дете с увреждане.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в противоречие с материалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателката Р. Ал – А. – редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът – директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – Л. – редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. П., с пълномощно по делото.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София – град, Трето отделение, 46-ти състав, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление – декларация вх. № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/3746/24.08.20 г. на Р. Ал – А. в качеството ѝ на майка и законен

представител на Г. М. Р., с което на основание чл. 8д, ал. 1 от ЗСПД е поискано отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете с трайни увреждания.

Във връзка с подаденото заявление е издадена оспорваната заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/3746/09.09.2020 г. на директора ДСП – Л., с която е отказано отпускането на помощта на основание чл. 3, т. 3 от ЗСПД, тъй като детето – Г. М. Р., няма българско гражданство, и на основание чл. 3, т. 5 от ЗСПД, тъй като получаването на такива помощи не е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 15.09.2020 г.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената заповед. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима, но разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ или упълномощено от него лице съобразно чл. 10, ал. 4 и ал. 5 от ЗСПД. Оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 8д, ал. 1 от ЗСПД е мотивиран с разпоредбите на чл. 3, т. 3 и т. 5 от ЗСПД, според които право на семейни помощи за деца имат семействата, в които единият от родителите е български гражданин – за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната /т.3/, и бременните жени – чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна /т. 5/.

От жалбата не става напълно ясно какъв е статутът нито на жалбоподателката, нито на нейното дете – дали става дума за статут на бежанци, или за хуманитарен статут. С оглед представените писмени доказателства съдът стигна до следните изводи: на първо място, на основание приложения документ за самоличност на жалбоподателката – Р. Ал – А., категорично се установява, че последната е с българско гражданство, което, от своя страна, не е съвместимо нито със статута на бежанец, нито с хуманитарния статут. В този смисъл жалбоподателката е българска гражданка, тоест тя не е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Както правилно е посочил и административният орган в отговора на жалбата, за да бъде отпусната каквато и да е помощ по реда на ЗСПД, лицата следва да отговарят,

най – напред, на общите изисквания, регламентирани в чл. 3 от ЗСПД, и едва след това на специфичните предпоставки, предвидени за отделните видове помощи.

Въз основа на гореизложеното съдът приема, че не са налице изискванията, визирани в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД – както вече беше посочено, жалбоподателката е българска гражданка, а това противоречи на изискването месечната помощ по ЗСПД и в частност тази по чл. 8д, ал. 1 от ЗСПД да се отпуска на „семейства на чужди граждани“. По смисъла на §1, т. 1 от ДР на ЗСПД „Семейството“ включва: съпрузите, ненавършилите пълнолетие деца, както и навършилите пълнолетие, ако продължават да учат, до завършване на средното им образование, но не по-късно от навършване на 20-годишна възраст /родени, припознати, осиновени, доведени, заварени, с изключение на сключилите брак/.

С оглед изложеното съдът намира, че в конкретния спор не става дума за „семейство на чужди граждани“, а това от своя страна, изключва необходимостта от обсъждане на обстоятелството за наличието, респ. липсата на международен договор между Република България и Сирийска Арабска Република, който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи.

Освен това, съдът не кредитира изложеното от жалбоподателката, че детето й – Г. М. Р., притежава статут на бежанец, респ. хуманитарен статут, тъй като не са приложени никакви доказателства, подкрепящи тези нейни твърдения. Но и дори да бъдат възприети като достоверни, изявленията на жалбоподателката не са релевантни спрямо спора именно защото последната е българска гражданка и това нейно качество изключва приложението на чл. 3, т. 5 от ЗСПД.

На второ място, следва да се отбележи, че правилно административният орган е посочил като основание за своя отказ и разпоредбата на чл. 3, т. 3 от ЗСПД. Видно от писмените доказателства, представени по делото, детето – Г. М. Р., е със сирийско гражданство. В този смисъл липсва едно от изискванията по т. 3 на чл. 3 от ЗСПД, а именно – детето да има българско гражданство.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, съдът :

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на от Р. Ал – А., ЕГН: [ЕГН], с българско гражданство, в качеството й на майка и законен представител на Г. М. Р., ЕГН: [ЕГН] срещу заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/3746/09.09.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ /ДСП/ - Л., с която се отказва отпускане на месечна помощ за дете с увреждане.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

На основание чл. 138 АПК на страните да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: